

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Pohřbení zbraní naší vzpoury

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites expressed it this way: “And now behold, my brethren, ... it has been all that we could do ...

Kéž ve svém životě pohřbíme – a to velmi hluboko – jakýkoli prvek vzpoury proti Bohu a nahradíme ho ochotným srdcem a ochotnou myslí.

V Knize Mormonově se píše, že přibližně 90 let před narozením Krista se synové krále Mosiáše vydali na čtrnáctiletou misi k Lamanitům. Po mnoho generací bylo vyvíjeno neúspěšné úsilí přivést lid Lamanitů k víře v nauku Kristovu. Tentokrát se však díky zázračným zásahům Svatého Ducha obrátily tisíce Lamanitů, kteří se stali učedníky Ježíše Krista.

Čteme zde: „A tak jistě, jakože žije Pán, tak jistě tolik, kolik uvěřilo, neboli tolik, kolik bylo přivedeno k poznání pravdy kázáním Ammona a jeho bratří podle ducha zjevení a proroctví a moci Boží působící skrze ně zázraky – ano, pravím vám, jakože žije Pán, tolik Lamanitů, kolik uvěřilo v jejich kázání a bylo obráceno k Pánu, nikdy neodpadlo.“

Klíč k trvalému obrácení tohoto lidu je uveden v dalším verši: „Neboť se stali spravedlivým lidem; složili zbraně své vzpoury, takže již nikdy více proti Bohu nebojovali, ani proti žádnému ze svých bratří.“

Tato zmínka o zbraních vzpoury byla jak do-
slovná, tak symbolická. Znamenala jejich meče a další válečné zbraně, ale také jejich neposlušnost vůči Bohu a Jeho přikázáním.

Král těchto obrácených Lamanitů to vyjádřil takto: „A nyní vizte, bratří moji, ... to je vše, co jsme mohli učiniti..., činiti pokání ze všech

to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king's words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father's plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon's unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet's imprisonment there.

svých hříchů a mnohých vražd, jež jsme spáchali, a pohnouti Boha, aby je vyňal z našeho srdce, neboť to bylo vše, co jsme mohli učiniti, činiti před Bohem dostatečné pokání, abysňal poskvrnění naše.“

Všimněte si králových slov – nejen že jejich upřímné pokání vedlo k odpuštění hříchů, ale Bůh také sňal z jejich srdce poskvrnění od těchto hříchů, a dokonce i touhu hřešit. Jak víte, než aby riskovali jakýkoli možný návrat ke svému předchozímu stavu vzpoury proti Bohu, tak své meče pohřbili. A když pohřbili své fyzické zbraně, s proměněným srdcem pohřbili i svůj sklon hřešit.

Mohli bychom se sami sebe zeptat, co bychom mohli dělat pro to, abychom se tímto vzorem řídili, abychom „složili zbraně své vzpoury“, ať je jimi cokoli, a stali se natolik „[obrácenými] k Pánu“, že z našeho srdce bude odstraněno poskvrnění od hříchu a touha hřešit, a my nikdy neopadneme.

Vzpouora může být aktivní, či pasivní. Klasickým příkladem vědomé vzpoury je Lucifer, který se v předsmrtném světě postavil proti Otcovu plánu vykoupení a shromáždil druhé, aby se proti němu postavili také, „a onoho dne ho následovali mnozí“. Není těžké rozpoznávat dopad jeho pokračující vzpoury v naší době.

Klasickým případem aktivní vzpoury proti Bohu je bezbožná trojice antikristů v Knize Mormonově – Šerema, Nehora a Korihora. Hlavním tématem Nehora a Korihora bylo to, že žádný hřích neexistuje; a proto není zapotřebí pokání a není žádného Spasitele. „Každému člověku se daří podle nadání jeho, a... každý člověk získává podle síly své; a ať člověk učiní cokoli, není to zločinem.“ Antikrist odmítá náboženskou autoritu a obřady a smlouvy charakterizuje jako úkony stanovené „dávnými kněžími, aby nad [lidmi] uchvátili moc a pravomoc“.

Příkladem vědomé vzpoury se šťastnějším koncem z této doby posledních dnů je příběh Williama W. Phelpse. Phelps vstoupil do Církve v roce 1831 a byl pověřen, aby byl církevním tiskařem. Redigoval několik prvních církevních publikací, napsal řadu náboženských písní a sloužil jako písař pro Josepha Smitha. Naneštěstí se obrátil proti Církvi a proti Prorokovi, a to až do té míry, že u soudu v Missouri proti Josephu Smithovi křivě svědčil, což přispělo k tomu, že tam byl Prorok uvězněn.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. “I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me.”

In his reply the Prophet stated: “It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last.”

With sincere repentance, William Phelps buried his “weapons of rebellion” and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line “I did it my way.” Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be “I did it God’s way,” because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior’s example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

“He showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

“And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?”

There is no “my way” if we are to follow Christ’s example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons,

Později napsal Phelps Josephovi dopis, v němž ho žádal o odpuštění. „Znám svou situaci, ty ji znáš, Bůh ji zná, a já chci být spasen, pokud mi přátelé pomohou.“

Prorok ve své odpovědi uvedl: „Je pravda, že jsme v důsledku tvého chování mnohé vytrpěli. ... Avšak kalich byl vypit, vůle našeho Nebeského Otce byla vykonána a my jsme stále naživu. ... Pojď, drahý bratře, neboť válka je již za námi, protože původní přátelé jsou nakonec znovu přáteli.“

William Phelps díky upřímnému pokání pohřbil zbraně své vzpoury, byl znovu přijat do plného členství a již nikdy neodpadl.

Možná zákeřnější podobou vzpoury proti Bohu je však její pasivní verze – ignorování Jeho vůle v našem životě. Mnozí, kteří by na aktivní vzpoutru nikdy nepomysleli, se mohou přesto stavět proti vůli a slovu Božímu tím, že jdou svou vlastní cestou bez ohledu na božské vedení. Připomíná mi to píseň, kterou před lety proslavil zpěvák Frank Sinatra oněmi charakteristickými slovy „I did it my way“ [„Udělal jsem to po mém“]. Samozřejmě, že v životě existuje spousta prostoru pro osobní preference a osobní volbu, ale když dojde na záležitosti spasení a věčného života, naší ústřední písní mají být slova „Udělal jsem to po způsobu Božím“, protože ve skutečnosti žádný jiný způsob neexistuje.

Vezměte si například Spasitelův příklad týkající se křtu. To, že se Spasitel křtu podrobil, byl projev oddanosti vůči Otci a příklad pro nás:

„Ukazuje dětem lidským, že se podle těla pokořuje před Otcem a dosvědčuje Otci, že bude poslušně zachovávatí přikázání jeho. ...

A pravil dětem lidským: Následujte mne. Pročež, milovaní bratří moji, můžeme následovati Ježíše, pokud nebudeme ochotni zachovávatí přikázání Otcova?“

Máme-li následovat Kristův příklad, neexistuje žádné „po mém“. Pokoušet se hledat jinou cestu do nebe se podobá marnosti práce na babylonské věži místo toho, abychom hleděli ke Kristu a k Jeho spasení.

Meče a další zbraně, které obrácení Lamanité pohřbili, byly zbraněmi vzpoury kvůli tomu, jak je používali. Tytéž zbraně v rukou jejich synů, když je použili na obranu rodiny a svobody,

being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: "They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church."

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become "weapons of rebellion." Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

"But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison."

"Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God."

"Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be."

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a "weapon of rebellion" against God, "full of deadly poison."

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person's career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one's life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one's time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one's spouse, failing to nurture one's children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, "which ye have of God, and ye are not your own." Thus, we have

zbraněmi vzpoury proti Bohu v žádném případě nebyly. Totéž platilo o takovýchto zbraních v rukou Nefitů: „Nebojovali o panování ani o moc, ale bojovali za své domovy a za své svobody, za své manželky a za své děti a za vše, co měli, ano, za své rity uctívání a za svou církev.“

Stejně tak jsou i v našem životě věci, které mohou být neutrální, či dokonce ze své podstaty dobré, ale které se při nesprávném používání stávají zbraněmi vzpoury. Například naše řeč může buď povznášet, nebo ponížovat. Jak řekl Jakub:

„Ale [zdá se, že] jazyka žádný z lidí skrotiti nemůže. Tak jest neskrotitelné zlé, pln jsa jedu smrtelného.“

Jím dobrořečíme Bohu Otci, a jím zlořečíme lidem, ku podobenství Božímu stvořeným.

Z jedněch a týchž úst pochází dobrořečení i zlořečení. Ne takt býti má, bratří moji.“

V dnešní době je ve veřejném i osobním projevu mnoho zlovolného a zlomyslného. Mnohé konverzace obsahují vulgární slova a klení, dokonce i mezi mládeží. Takováto řeč je zbraní vzpoury proti Bohu, která je plná „jedu smrtelného“.

Považte další příklad toho, co je v zásadě dobré, ale co by se dalo obrátit proti božským pokynům – profesní dráha člověka. Člověk může najít v určité profesi, povolání nebo službě skutečné naplnění, a my všichni máme užitek z toho, co v mnoha oblastech dokázali a vytvořili oddaní a talentovaní lidé.

Přesto je možné, aby se oddanost profesní dráze stala v životě člověka tím, na co se zaměřuje nejvíce. Pak se vše ostatní stává druhořadým – včetně veškerých nároků, které na čas a talenty dotyčného člověka může klást Spasitel. Jak u mužů, tak i u žen se může chvályhodný dosažený pokrok změnit v jistou formu vzpoury, pokud se zříkají legitimních příležitostí uzavřít sňatek, nelnou k manželskému partnerovi a nepozvedají ho, nevychoávají děti, nebo se dokonce záměrně vyhýbají požehnáním a zodpovědnostem spojeným s výchovou dětí jen kvůli kariérnímu postupu.

Další příklad se týká fyzické stránky našeho bytí. Pavel nám připomíná, že máme oslavovat Boha tělem i duchem a že tělo je chrám Ducha Svatého, „kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji.“ Máme tudíž oprávněný zájem trávit čas

a legitimate interest in spending time caring for our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one's body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one's physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God's gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

tím, že budeme pečovat o své tělo co nejlépe. Málokdo z nás dosáhne takových vrcholných výkonů, jakých jsme byli nedávno svědky u úspěchů olympijských a paralympijských sportovců, a na některých z nás se podepisuje věk neboli to, co president M. Russell Ballard nazýval „uvolňováním nýtů“.

Přesto však věřím, že našeho Stvořitele těší, když se snažíme co nejlépe pečovat o Jeho úžasný dar fyzického těla. Znakem vzpoury by bylo vlastní tělo hyzdit či znesvětit, zneužívat ho nebo naopak nedělat to, co můžeme dělat pro to, abychom žili zdravě. Zároveň ale marnivost a pohlcenost vlastním fyzickým tělem, vzhledem nebo oblečením může být formou vzpoury v opačném extrému, což vede člověka k uctívání Božího daru namísto Boha.

V konečném důsledku pohřbít své zbraně vzpoury proti Bohu znamená jednoduše se poddat nutkáním Svatého Ducha, odložit přirozeného člověka a stát se „svatým skrze usmíření Krista Pána“. Znamená to dávat v životě na první místo ono první přikázání. Znamená to dovolit Bohu, aby převládl. Pokud se naše láska k Bohu a naše odhodlání sloužit Mu celou svou mocí, myslí a silou stanou prubířským kamenem, podle něhož budeme posuzovat vše a činit všechna svá rozhodnutí, pak budeme mít zbraně své vzpoury pohřbené. Prostřednictvím milosti Kristovy nám Bůh odpustí hříchy a vzpurnosti, kterých jsme se dopustili v minulosti, a odstraní poskvrnění od těchto hříchů a vzpour z našeho srdce. Časem z nás dokonce sejme veškerou touhu po zlu, jako to udělal v případě obrácených Lamanitů v minulosti. A poté ani my nikdy neodpadneme.

Pohřbení našich zbraní vzpoury vede k jedinečné radosti. Společně se všemi, kteří se kdy obrátili k Pánu, jsme i my vedeni k tomu, abychom zpívali píseň vykupitelské lásky. Naš Nebeský Otec a Jeho Syn, náš Vykupitel, potvrzují svůj nikdy nekončící závazek poskytnout nám to nejvyšší štěstí prostřednictvím té nejhlubší lásky a oběti. Jejich lásku zakoušíme každý den. Dozajista jim to můžeme oplácet vlastní láskou a oddaností. Kéž ve svém životě pohřbíme – a to velmi hluboko – jakýkoli prvek vzpoury proti Bohu a nahradíme ho ochotným srdcem a ochotnou myslí. Ve jménu Ježíše Krista, amen.